

Geniet Ozzy stal Rockmonstergalan

ROCK

■■■ Konserten börjar redan på Solna Centrums tunnelbanestation. 27 000 jeansvästar arbetar upp den rätta plundringstågstämningen med öl och brännvin, dagen är kort och det är inte varje lördag så stora hårdrocknamn som Scorpions och Def Leppard och Ozzy Osbourne finns på plats för att under samma tak utsätta spåda trumhinnor för en korseld som bäddar in högstadielärarnas kommande mässanden i ett ihållande pipande.

Hårdrockfansen vrålar på väg upp mot ljuset. Ooöuuäääh.

Den långa rulltrappan från plattformen upp till spärhallen är omgärdad av ett egendomligt samstämmigt målbrottsmullrande.

Inne på Råsunda fotbollstadion väntade i går en scen som tycktes uppriggad i all hast, den såg ut som ett skrotupplag med sitt gytter av förstärkare och ljusrampor och plastskynken.

■■■ Det såg lovande ut, eftersom det i dessa sammanhang annars mest handlar om att plöja ett så brett dike mellan artist och publik som möjligt och med pompösa kulisser omhöljda av ljus och rök trycka så många tusen så långt ner i de skitiga gymnastiskorna som möjligt; jag har ofta undrat om det hat som bolmar tjockt och svart på Isstadionkonserterna egentligen inte är riktat mot idolerna, som så konsekvent och utstuderat proppar sin överlägsenhet ner i tonårshalsar.

Def Leppard inledde Rockmonsterdagen (efter förbandet Zero Nine) med chosfrihet och simpla, gitarrhamrande riffsamlingar. På ett draperi som löpte ut från ömse sidor om scenen fanns långa grå monsterarmar. I hårdrockens symbolvärld har klöc-

korna stannat på BS som i Black Sabbath. Def Leppard stampade sönder den musikaliska klockan. Det intressantaste med dem är att trummisen Rick Allen fortfarande spelar med bandet, trots att han förlorade ena armen i en bilolycka för två år sen. Han klarade sig fint. En bänkgranne sa att Def Leppard lät "enahanda", men jag låtsades inte höra.

■■■ Efterföljande Ozzy Osbourne, före detta sångare i nämnda Black Sabbath, var dagens intressantaste inslag. Åtminstone väcker han omedelbar sympati genom att komma inrusande på scenen från ingenstans och genast börja vråla efter vårt stöd, som en liten vilsekommen grabb i varuhuset, och under de två första låtarna sjunger han en halv tonart för högt, utan att märka det. 27 000 andra gör det.

Han framför "Suicide solution", en spekulering som höll på att orsaka en hel del bekymmer för Ozzy, då föräldrarna till en ung pojke begått självmord gav honom skulden.

Pojken hade just texten till "Suicide solution" framför sig. Men Ozzy friades. Och på Råsunda får låten något desperat besvärjande över sig. Ozzy Osbourne har ett antal självmordsförsök bakom ryggen. Och det är inte utan att man undrar hur han mår i dag, trots påstådd drogfrihet och en platinasäljande LP i bagaget.

Ozzy för med lama rörelser sina händer samman, och hela Råsundas galonöverdragna gräsplan blir som en taktfast vajande veteåker av armar. Är det vad han behöver? Det verkar inte så. Han vankar fram och tillbaka framför mikrofonstativet med loja, veliga rörelser som isbjörnarna på Skansen. När jag lånar en prima kikare stirrar Ozzys

vettskrämda ögon rakt in i linsen och framför scenen pågår Guinnessrekord i hörselnedsättning och teleobjektiven är utsmetade mot framförvarande ryggar av publiktrycket.

Och vi får låta som "Thank God for the Bomb" och "Secret Loser" och Sabbath-klassikern "Paranoid".

I likhet med många andra hårdrockband är Ozzy Osbourne inte ute efter att rasera bombastiska, pampiga kulisser, inleder han en konsert med ett klassiskt stycke är det för att sedan med sina egna låtar blåsa upp sig själv till enorma höjder, helst sittande på Gud faders – eller kanske ännu hellre hans motsats – hög-ra sida.

Det är en tragisk sjukdomsbild som rullas upp på Råsunda, men när det gäller att gjuta styrka i slitna hårdrockklicheer och pussla med dem är Ozzy Osbourne förmodligen en av genrens få genier och särlingar; det vittnar åtminstone den senaste LP:n "The ultimate sin" om, på Råsunda lät det mest som om jumbojetplan övade stört dykningar över läktarna.

■■■ De avslutande tyska hårdrockmonstren Scorpions bör man kanske helst förbigå med tystnad. Vid det laget hade scenen snofsats till med rymdkulisser, ordningen var återställd, det var blåvit hårdrock Hårdrock och "HELLO STOCKHOLM!" för tredje gången och en total dövhet inför allt vad kontinuerligt volymsväng heter. All extra omsorg Scorpions lade på rök och ljus och scendekor kunde de synnerligen behöva. Och det var som vanligt igen, trots att Scorpions var minst lika fula som sina gitarrer.

BENGT OHLSSON

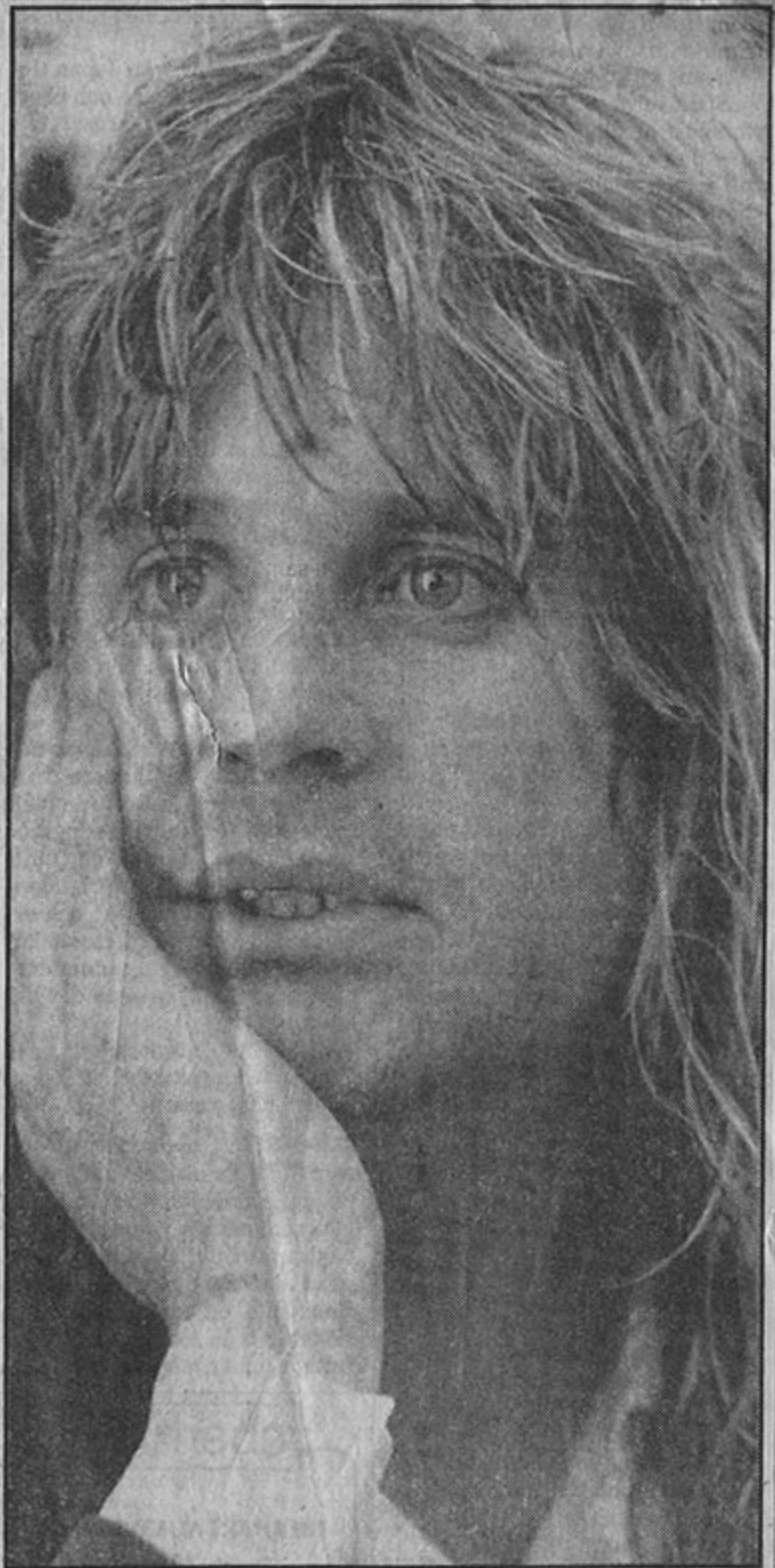

Foto: DON TITELMAN

Ozzy Osbourne, skandalomsusad hårdrockssångare, fick Råsundas gräsplan att bli som en taktfast vajande veteåker av armar i går kväll.